

การเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของ
เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย
English Spelling in Children with Difficulties
in Reading and Writing Thai

ศศิธร แซ่โล้ว¹

นัทธ์ชนัน นาถประทาน²

และพุทธชาติ โปธิบาล³

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์ จังหวัดนนทบุรี จำนวน 10 คน ซึ่งเด็กทั้ง 10 คนได้รับการยืนยันจากแบบคัดกรอง [KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/ Autisms (PDDs)] แล้วว่า มีปัญหาด้านการเรียนรู้ และมีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยจริง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยการให้เด็กเขียนบรรยายภาพ จำนวน 5 ภาพ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนสะกดคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ และการเขียนสะกดคำที่รูปแปรไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับการเขียนสะกดคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ พบลักษณะการสะกดผิด 10 ประเภท ได้แก่ การแทนที่อักษร การเพิ่มอักษร การลดอักษร การแปรรูป การแปรเสียง การเปลี่ยนอักษรตามอักษรข้างเคียง การเปลี่ยนเป็นอักษรอื่นที่ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลใด ๆ การสลับอักษร การลดพยางค์ และการเทียบเสียง ส่วนคำที่สะกดออกมาแล้วไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่า มีทั้งคำที่สะกดถูกต้องและไม่ถูกต้องตามโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์คะแนนความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ สะท้อนให้เห็นว่า เด็กแต่ละคนมีระดับความบกพร่องในการเขียนสะกดคำไม่เท่ากัน โดยมีตั้งแต่ระดับที่ไม่มีความบกพร่องในการเขียนสะกดคำ ไปจนถึงมีความบกพร่องในการเขียนสะกดคำในระดับปานกลาง-มาก

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Abstract

The research aims to investigate English spelling of children with difficulties in reading and writing Thai. The data were collected from 10 students in grade 9, from a secondary school named Chonpratan Songkro School, Nonthaburi. They were tested with [KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/ Autisms (PDDs)] and affirmed to be learning disability and difficulties in reading and writing Thai. The students were assigned to write sentences to describe five pictures. It is found that there are two main types of misspelled words written by the children. The first type is words with dysphonetic error, and the other is nonsense word. The former consists of 9 types of errors: letter substitutions, letter insertions, letter omissions, letter reversals and inversions, consonant substitutions with the same manner of articulation, letter changes with influence of surrounding letters, letter changes without influence of surrounding letters, letter transpositions, syllable omissions, and homophone errors. For the other type, nonsense word, syllable structure was analyzed and the results show that some words are spelled with correct syllable structure while others are not. In addition, the spelling scores can show three different levels of English spelling difficulties, that is, no difficulty, moderate difficulty and severe difficulty.

1. บทนำ

ความบกพร่องด้านภาษาถือเป็นปัญหาสำคัญที่ภาครัฐให้ความสำคัญและพยายามดำเนินการแก้ไขอย่างจริงจัง จะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงปัญหาในการเรียนรู้ภาษาของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) ที่เกิดจากความบกพร่องด้านภาษา และได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็กกลุ่มนี้ เช่น การกำหนดกลยุทธ์ต่างๆ ไปที่ใช้ในการสอนนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555: 21)

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนในภาษาไทย จะมีปัญหาในการเขียนสะกดคำในภาษาอังกฤษด้วย ซึ่งงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงปัญหาในการเขียนสะกดคำในภาษาที่สองของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในภาษาแม่ ที่เห็นได้อย่างชัดเจนได้แก่งานวิจัยของ Salim and Rana (2012) ซึ่งได้ศึกษาชนิดของการสะกดคำผิดของเด็กที่มีความบกพร่องด้านการอ่านที่เรียนอารบิกเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดย Salim and Rana (2012: 58-68) ได้อธิบายว่า การสะกดศัพท์ภาษาอารบิกของเด็กกลุ่มดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความบกพร่องด้านความรู้ในกฎการสะกดคำ และจะมีการแทนที่พยัญชนะที่เป็นเสียงหนัก (emphatic consonants) ด้วยพยัญชนะที่เป็นเสียงเบา อย่างไรก็ตาม

การสะกดศัพท์ภาษาอารบิกซึ่งเป็นภาษาแม่ของเด็กกลุ่มนี้ แม้ว่าจะปรากฏข้อผิดพลาดในการสะกดคำ แต่โครงสร้างของเสียงของคำศัพท์ไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่ง Salim and Rana (2012: 58-68) จัดลักษณะการสะกดผิดประเภทนี้ว่าเป็น phonetic errors กล่าวคือ เป็นการใช้คำพ้องเสียงมาสะกดนั่นเอง ตรงข้ามกับการสะกดคำภาษาอังกฤษซึ่งเด็กกลุ่มดังกล่าวเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเด็กกลุ่มนี้จะสะกดคำภาษาอังกฤษโดยที่หน่วยเสียงที่นำมาประกอบกันเป็นคำนั้นไม่มีความใกล้เคียงกับตัวสะกดที่ถูกต้อง ซึ่ง Salim and Rana (2012: 58-68) เรียกว่า dyphonetic errors นอกจากนี้ เด็กกลุ่มนี้จะมีการสะกดคำผิดชนิด dyphonetic errors ในภาษาอังกฤษ มากกว่าในภาษาอารบิก และมีการสะกดคำผิดแบบ phonetic errors ในภาษาอารบิกมากกว่าในภาษาอังกฤษ

นอกจากงานวิจัยของ Salim and Rana (2012: 58-68) แล้ว งานวิจัยของ Hulm 1981 (Cited in Kolo 1988) ซึ่งได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่าน ก็ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาด้านการสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจนเช่นกัน Hulm (1981) ได้แบ่งข้อบกพร่องที่เกิดจากการสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเป็น 3 ชนิด โดยใช้ศัพท์เรียกปัญหาด้านการสะกดคำที่แตกต่างจาก Salim and Rana (2012: 58-68) ดังนี้

1. Dysphonetic dyslexia ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำประเภทนี้ เกิดจากการไม่สามารถแยกแยะรูปตัวเขียนหรือรูปตัวอักษรกับเสียงได้ ตัวอย่างเช่น คำว่า whose เขียนเป็น heows หรือ light เขียนเป็น lghit เด็กที่มีข้อบกพร่องประเภทนี้ เรียกว่า “visual speller” คือ จะสะกดคำโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้อง หรือสะกดตามที่ตนเองต้องการนั่นเอง
2. Dyseidetic dyslexia เด็กที่มีข้อบกพร่องประเภทนี้ เรียกว่า “auditory speller” คือสะกดคำตามเสียงที่ตนเองคิดว่าหรือรู้สึกว่าได้ยิน เช่น คำว่า listen เขียนเป็น lisn หรือ chai เขียนเป็น shiya เป็นต้น
3. Dysphonetic dyslexia - dyseidetic dyslexia เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจาก 2 ประเภทแรก รวมกัน เด็กที่มีความบกพร่องประเภทนี้ มักจะสะกดคำผิดเกือบทุกคำ

Bourassa and Treiman (2001: 173-191) ซึ่งได้ศึกษาการสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นเดียวกับ Salim and Rana และ Hulm ได้กล่าวว่า นักวิจัยจำนวนมากได้พยายามอธิบายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงระบบโครงสร้างหน่วยเสียงที่เกิดขึ้นได้เสมอไป ดังนั้นจึงสามารถแบ่งลักษณะข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำของเด็กกลุ่มนี้ได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ข้อผิดพลาดชนิด “phonetic” เป็นการใช้นิหน่วยเสียงแต่ละตัวมาสะกดเป็นคำพ้องเสียงกับการสะกดคำที่ถูกต้อง เช่น คำว่า “plaid” สะกดเป็น “plad”

2. ข้อผิดพลาดชนิด “nonphonetic” เป็นการสะกดคำโดยที่หน่วยเสียงที่นำมาประกอบกันเป็นคำนั้นไม่มีความใกล้เคียงกับตัวสะกดที่ถูกต้อง เช่น คำว่า “past” สะกดเป็น “foz” คำว่า “warm” สะกดเป็น “wom” เป็นต้น

ปัญหาด้านการสะกดคำในภาษาแม่ ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาด้านการสะกดคำในภาษาที่สองด้วยนั้น Wolf (2008: 64) ได้อธิบายถึงสาเหตุที่การสะกดคำในภาษาแม่และภาษาที่สองของเด็กกลุ่มนี้มีความสัมพันธ์กัน ไว้ว่า การเรียนภาษาที่สองสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน ถือเป็นความท้าทายอย่างมาก เพราะการเรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องใช้ความสามารถด้านสรีรวิทยา รวมทั้งความจำระยะสั้นและระยะยาว เช่นเดียวกับการรับรู้ภาษาแม่ ที่ต้องใช้ความสามารถด้านสรีรวิทยาและความจำ

งานวิจัยของ Wolf (2008: 64) มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bourassa and Treiman (2001: 5-16) ซึ่งได้กล่าวถึงสาเหตุและผลกระทบจากความบกพร่องด้านการสะกดคำ โดยได้อธิบายถึงรูปแบบด้านสรีรวิทยาและการสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องด้านการสะกดคำว่า ความบกพร่องด้านสรีรวิทยาของเด็กกลุ่มนี้เกิดจากข้อบกพร่องด้านความจำทางสายตาที่มีผลต่อการสะกดคำ และเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มีความบกพร่องด้านการสะกดคำกับเด็กปกติที่มีอายุน้อยกว่า เด็กกลุ่มนี้จะสะกดคำที่ถูกต้องได้น้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่องด้านการสะกดคำจะมีปฏิกริยาต่อรูปแบบโครงสร้างทางสรีรวิทยา และจำนวนตัวสะกดในโครงสร้างการสะกดคำ

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว อีกทั้งการศึกษาศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยยังไม่เคยมีการศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในประเด็นนี้ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาเครื่องมือและสื่อการเรียนการสอนด้านการสะกดคำศัพท์สำหรับเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาเด็กที่มีปัญหาด้านเรียนรู้ ที่มีความผิดปกติด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย ทั้งนี้เพราะจากการศึกษางานวิจัยในอดีต ผู้วิจัยพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีปัญหาด้านการสะกดคำจริง ดังเช่นงานวิจัยของปาฏิโมกษ์ พรหมช่วย (2551: 5-36) ซึ่งพบลักษณะการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้ ดังนี้

1. เขียนพยัญชนะทั้ง 44 ตัว ได้ไม่ครบ โดยเขียนตัวยากไม่ได้ เช่น สฐ ฎ ฒ ณ
2. เขียนกลับด้าน และสับสนระหว่างการม้วนหัวเข้ากับการม้วนหัวออก เช่น พ - ผ ค - ด ถ - ภ รวมทั้งตัวที่มีหัวหยัก เช่น ต ฒ ฎ ฏ
3. เขียนสระทั้ง 32 ตัว ได้ไม่ครบ โดยจะเขียนได้เฉพาะสระง่าย ๆ เสียงเดียว เช่น อา อี อุ แต่เขียนสระผสมไม่ได้ เช่น เอาะ เอือ เอีย

4. มักเขียนสะกดคำผิด โดยมักจะเขียนได้เฉพาะพยัญชนะต้น และเลือกใช้สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ในการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ทำให้เขียนแล้วอ่านไม่ออก เช่น สงสาร - สายสา กระดาษ - กระบาด

5. เขียนคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตรา การใช้การันต์ คำยาก หรือคำที่มีหลายพยางค์ เด็กจะเขียนตามเสียงที่ได้ยินเช่น พิสูจน์ - พิสูต ธรรมชาติ - ทำมะชา ประวัติศาสตร์ - ประวัติสาด

6. เรียงลำดับตัวอักษร พยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ ตัวการันต์ ผิดตำแหน่งของคำ เช่น เจ็บป่วย - เจ้าป่วย สัตว์ป่า - ตยว์ป่า

7. สับสนในการเขียนและการสะกดคำที่พ้องเสียง เช่น ณ น เสียง นอ ศ ษ ศ เสียง สอ

8. มีความบกพร่องในการใช้คำศัพท์ การแต่งประโยค การเว้นวรรค การใช้ไวยากรณ์และการเรียบเรียงเนื้อหาในการเขียน โดยมักเลือกใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ใช้คำซ้ำ ทำให้ผู้อื่นอ่านสิ่งที่เด็กเขียนไม่เข้าใจ

ผลการศึกษาของ ปาฏิโมกข์ พรหมช่วย (2551: 35-36) มีความสอดคล้องกับการศึกษาของ ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2551: 2-4) ซึ่งได้อธิบายถึงปัญหาด้านการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้มักจะเขียนตัวใหญ่ ตัวเล็ก และระยะช่องไฟไม่ถูกต้อง รวมทั้งมีการเขียนตก สะกดผิด ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่สามารถเรียนได้มีประสิทธิภาพเท่ากับวัย ชั้นเรียน และไอคิวที่ควรจะเป็น

จากการที่ผู้วิจัยเคยสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า เด็กบางคนที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมักเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษผิดบ่อยครั้ง และลักษณะการสะกดผิดที่พบส่วนมากเป็นการเขียนตัวอักษรกลับด้าน เขียนสระหรือพยัญชนะไม่ครบ และสับสนรูปเขียนของตัวอักษร เช่น คำว่า bear สะกดเป็น dea คำว่า mouse สะกดเป็น mus คำว่า chair สะกดเป็น cniar เป็นต้น

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาการสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย เพราะปัญหาดังกล่าวอาจเป็นอุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป ปัญหาดังกล่าวจึงสมควรได้รับการแก้ไข ดังนั้น งานวิจัยชิ้นนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย 6 คน เพศหญิง 4 คน กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์ จังหวัด

นนทบุรี ซึ่งเด็กทั้ง 10 คนได้ผ่านการทำแบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม [KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autisms (PDDs)] และผลการทดสอบยืนยันว่า เด็กทั้ง 10 คนมีปัญหาด้านการเรียนรู้ และมีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยจริง ซึ่งเด็กทั้ง 10 คนนี้เป็นเด็กจำนวนทั้งหมดที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบอัตนัย ซึ่งลักษณะข้อสอบคือให้นักเรียนเล่าเรื่องหรือบรรยายได้ภาพที่กำหนดให้ จำนวน 5 ภาพ โดยไม่จำกัดความยาวของเนื้อหาในการเขียน ผู้วิจัยคัดเลือกรูปภาพบรรยายและเล่าเรื่องจากหนังสือ Super Goal Workbook 2 (2550) แต่งโดย Manual dos Santos สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกภาพจากหนังสือเล่มนี้ เพราะหนังสือเล่มนี้กำหนดให้ใช้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาปัจจุบัน และองค์ประกอบในภาพครอบคลุมคำศัพท์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.3 การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1 นำแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทำ โดยกำหนดเวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที และได้ควบคุมดูแลการทดสอบตั้งแต่เริ่มเวลาจนกระทั่งหมดเวลา

2.3.2 ตรวจสอบข้อมูลที่เด็กเขียนบรรยายภาพว่าเขียนครบทุกหน้าหรือไม่ และได้ข้อมูลครบตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้หรือไม่

2.3.3 ข้อมูลที่ได้เป็นการเขียนบรรยายภาพตามที่กำหนด ผู้วิจัยได้นำข้อมูลใส่ในโปรแกรม Microsoft Excel เพื่อเรียงลำดับและแบ่งกลุ่มข้อมูล จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้หลังจากจัดเรียงในโปรแกรม Microsoft Excel แล้ว มาวิเคราะห์

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

2.4.1 แบ่งข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่ 2 คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ

คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ (word with dysphonetic error) หมายถึง คำที่เมื่อสะกดแล้ว สามารถบอกได้ว่าเป็นคำศัพท์อะไร เนื่องจากมีเค้าของรูปศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องบางส่วน ส่วนคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ (nonsense word) หมายถึง คำที่ไม่มีเค้าของรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่สามารถบอกหรือคาดเดาได้ว่าเป็นคำศัพท์อะไร โดยผู้วิจัยได้ใช้หลักเกณฑ์ในการคาดเดาคำศัพท์ ดังนี้

1) การใช้บริบทจากภาพในแบบทดสอบ ผู้วิจัยจะมีการตรวจสอบดูว่ามีคำศัพท์คำใดบ้างที่เด็กเขียนตรงกับสิ่งที่อยู่ในภาพ แล้วจึงพิจารณาการสะกดคำของเด็ก โดยเปรียบเทียบกับคำศัพท์ดั้งเดิมที่ถูกต้อง

2) สอบถามจากเด็กโดยตรง โดยผู้วิจัยจะสอบถามจากตัวเด็กที่เขียนคำศัพท์นั้นๆ ว่า คำศัพท์ที่เขียนนั้นหมายถึงคำศัพท์อะไร จากนั้นจึงเปรียบเทียบกับคำศัพท์ดั้งเดิมที่ถูกต้อง

2.4.2 วิเคราะห์คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) วิเคราะห์ลักษณะการเขียนสะกดคำ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า ในการเขียนคำศัพท์แต่ละคำ เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย สะกดออกมาได้ทั้งหมดก็รูปแปร แล้วจึงวิเคราะห์ลักษณะการสะกดผิดของแต่ละรูปแปร

2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการสะกดผิดกับส่วนประกอบของพยางค์ โดยวิเคราะห์ว่า ลักษณะการสะกดผิดแต่ละประเภทเกิดในตำแหน่งใดของพยางค์

2.4.3 วิเคราะห์คำที่รูปแปรไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยนำคำกลุ่มนี้มาวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ เริ่มจากแบ่งคำออกเป็นพยางค์ แล้วจึงวิเคราะห์โครงสร้างภายในพยางค์ว่า ถูกต้องตรงตามโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยใช้หลักเกณฑ์การวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ของ Peter Roach (1998)

2.4.4 ให้ค่าคะแนนความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รับหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนจากงานวิจัยของพุทธชาติ โปธิบาล (2555) ดังนั้น ในการให้ค่าคะแนนความถูกต้อง จึงมีทั้งส่วนที่ใช้หลักเกณฑ์เดียวกับพุทธชาติ โปธิบาล (2555) และส่วนที่ปรับจากพุทธชาติ โปธิบาล (2555) ดังนี้

1) ส่วนที่ใช้หลักเกณฑ์เดียวกับพุทธชาติ โปธิบาล (2555) ได้แก่

(1) คะแนนความถูกต้อง แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 0, 0.5, 1, 1.5, 2

(2) ลักษณะการแบ่งกลุ่มของรูปคำ โดยแบ่งให้มีความสอดคล้องกับระดับคะแนน

2) ส่วนที่ปรับจากพุทธชาติ โปธิบาล (2555) ได้แก่

(1) หลักเกณฑ์ในการให้คะแนน ผู้วิจัยใช้โครงสร้างพยางค์เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน รวมทั้งได้เพิ่มเกณฑ์การคิดคะแนนให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนด้วย

(2) กลุ่มของรูปคำ ผู้วิจัยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ A, B1, B2, B3, C

3. ผลการวิเคราะห์

3.1 คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ในการเขียนบรรยายภาพทั้ง 5 ภาพ เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย เขียนคำศัพท์รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 281 คำ จำแนกเป็นคำที่สะกดถูกต้อง 141 คำ เป็นคำที่รูป

แปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ 52 คำ และเป็นคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ 74 คำ นอกจากนี้ ยังมีคำที่ไม่สามารถนำมาวิเคราะห์เรื่องการสะกดคำได้ เนื่องจากเป็นข้อผิดพลาดในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และอักขรวิธี จำนวน 14 คำ สำหรับคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 52 คำ ผู้วิจัยพบว่าคำแต่ละคำที่เด็กเขียนอาจมีรูปแปรตั้งแต่ 1-9 รูป

ผลการวิเคราะห์ลักษณะการสะกดผิดในคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างกัน 10 ประเภทดังนี้

3.1.1 การแทนที่อักษร หมายถึง การนำพยัญชนะหรือสระเข้าไปแทนที่พยัญชนะหรือสระตัวเดิมในคำที่สะกดถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. ตำแหน่งสระ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเพิ่มอักษร
sand	sain	แทนที่ a ด้วย ai
England	Eing	แทนที่ E ด้วย Ei

ข. ตำแหน่งพยัญชนะท้าย

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดอักษร
five	fic	แทนที่ ve ด้วย c

ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีการแทนที่อักษรในตำแหน่งสระและพยัญชนะท้าย แต่ไม่แทนที่ในตำแหน่งพยัญชนะต้น

3.1.2 การเพิ่มอักษร หมายถึง การเพิ่มตัวอักษรเข้าไปในพยางค์ ตัวอย่างคำที่มีการเพิ่มอักษรมีดังนี้

ตำแหน่งพยัญชนะท้าย

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเพิ่มอักษร
swim	svmic	เพิ่ม c
Phuket	humket	เพิ่ม m
Phuket	Phumket	เพิ่ม m
beach	becrh	เพิ่ม r
America	ARMCMA	เพิ่ม R
Don Muang	Don Munrg	เพิ่ม r

ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีการเพิ่มอักษรในพยัญชนะท้าย แต่ไม่เพิ่มในตำแหน่งพยัญชนะต้นและสระ

3.1.3 การลดอักษร หมายถึง การลดตัวอักษรในพยางค์ โดยอาจจะลดอักษรที่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ หรือพยัญชนะท้ายก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. ตำแหน่งพยัญชนะต้น

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดอักษร
school	chool	ลด s
Phuket	humket	ลด P
SHERIFF	SHEIFF	ลด R
fruit	fuie	ลด r

ข. ตำแหน่งสระ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดอักษร
SHERIFF	SHERFE	ลด I
finish	FINSH	ลด I
the	th	ลด e
American	ARMCMA	ลด e และ i
Chiangmai	CHANGMAI	ลด I
beach	becrh	ลด a
America	ARMCMA	ลด E
Don Muang	Don Munrg	ลด a

ค. ตำแหน่งพยัญชนะท้าย

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดอักษร
sand	sain	ลด d
already	a ready	ลด l
dish	dik	ลด s
Oh	O	ลด h
want	wad	ลด n

ผลการวิเคราะห์พบว่า ในตำแหน่งพยัญชนะต้น เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยลดพยัญชนะต้นตัวที่ 1 มากกว่าลดพยัญชนะต้นตัวที่ 2 ส่วนในตำแหน่งพยัญชนะท้าย พบว่าลดพยัญชนะท้ายตัวที่ 1 มากกว่าเช่นกัน

3.1.4 การแปรรูป หมายถึง การเปลี่ยนเป็นอักษรตัวอื่น โดยอักษรที่เปลี่ยนไปนั้นมีรูปคล้ายคลึงกับอักษรตัวเดิม ตัวอย่างเช่น

ก. การแปรรูปพยัญชนะ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการแปรรูป
swim	svimc	แปรรูป w เป็น v
book	Rook	แปรรูป b เป็น R
beach	beacb	แปรรูป h เป็น b
SHERIFF	SHERFE	แปรรูป F เป็น E
dish	dik	แปรรูป h เป็น k
Taxi	Tayi	แปรรูป x เป็น y
America	ARMCMA	แปรรูป N เป็น M

ข. การแปรรูปสระ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการแปรรูป
five	fic	แปรรูป e เป็น c
you	yoy	แปรรูป u เป็น y

ผู้วิจัยพบว่า พยัญชนะและสระที่เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยนำมาแทนที่พยัญชนะและสระตัวที่ถูกต้องนั้น เป็นตัวอักษรที่มีส่วนประกอบหรือรูปร่างคล้ายคลึงกับอักษรที่ถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น เด็กใช้ E ซึ่งประกอบด้วยขีด 3 ขีด มาแทน F ซึ่งประกอบด้วยขีด 2 ขีด หรือการใช้ v ซึ่งมีหยักเดียว มาแทน w ซึ่งมี 2 หยัก เป็นต้น สะท้อนให้เห็นว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีการจดจำและใช้ภาษาเน้นรูปลักษณะ (iconicity)

3.1.5 การแปรเสียง หมายถึง การเปลี่ยนเป็นอักษรตัวอื่น โดยอักษรที่เปลี่ยนนั้นมีเสียงคล้ายคลึงกับอักษรตัวเดิม ผลการวิเคราะห์พบเฉพาะการแปรเสียงพยัญชนะเท่านั้น ดังแสดงในตัวอย่างต่อไปนี้

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการแปรเสียง
six	fix	แปรเสียง s เป็น f (เสียง s และ f เป็นเสียงเสียดแทรกเหมือนกัน)
TAXI	TASI	แปรเสียง X เป็น S (เสียง x และ s เป็นเสียงเสียดแทรกเหมือนกัน)
want	wad	แปรเสียง t เป็น d (เสียง t และ d เป็นเสียงหยุดเหมือนกัน)

ในการแปรเสียง พบการแปรเสียงของเสียง 2 ชนิด ได้แก่ เสียงเสียดแทรกและเสียงหยุด

3.1.6 การเปลี่ยนอักษรตามอักษรข้างเคียง หมายถึง การเปลี่ยนตัวอักษรตัวหนึ่งในพยางค์ไปเหมือนอักษรตัวที่อยู่ติดกัน หรือเปลี่ยนไปเหมือนอักษรที่อยู่ในพยางค์ถัดไป ตัวอย่างเช่น

ก. การเปลี่ยนพยัญชนะ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเปลี่ยน
Banana	baba	เปลี่ยน n เป็น b (ในคำที่สะกดถูกต้อง b กับ n อยู่คนละพยางค์)

ข. การเปลี่ยนสระ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเปลี่ยน
street	STRRET	เปลี่ยน e เป็น R (ในคำที่สะกดถูกต้อง r กับ e อยู่ติดกัน)

ในการเปลี่ยนอักษรตามอักษรข้างเคียง พบว่า มีทั้งการเปลี่ยนอักษรที่เกิดจากอิทธิพลของอักษรในคนละพยางค์กันและในพยางค์เดียวกัน โดย baba เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากอักษร b ซึ่งอยู่คนละพยางค์กัน ส่วน STRRET เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากอักษร R ซึ่งอยู่ในพยางค์เดียวกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า การเปลี่ยนอักษรในลักษณะนี้ของเด็กกลุ่มนี้ เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากอักษรที่อยู่ด้านหน้า ไม่พบการได้รับอิทธิพลจากอักษรที่อยู่ด้านหลัง

3.1.7 การเปลี่ยนเป็นอักษรอื่นที่ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลใดๆ หมายถึง การเปลี่ยนตัวอักษรในพยางค์เป็นอักษรตัวอื่น ซึ่งเป็นตัวอักษรตัวอื่นที่ไม่ได้มีรูปหรือเสียงใกล้เคียงกับอักษรตัวที่ถูกต้องเลย ผลการวิเคราะห์พบทั้งการเปลี่ยนพยัญชนะและสระ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. การเปลี่ยนพยัญชนะ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเปลี่ยน
boy	boe	เปลี่ยน y เป็น e
by	Ty	เปลี่ยน b เป็น T
Bus	Buc	เปลี่ยน s เป็น c
DIRECTOR	DIRECTOe	เปลี่ยน R เป็น e
stop	ston	เปลี่ยน p เป็น n
BUS	SUS	เปลี่ยน B เป็น S
fruit	fuie	เปลี่ยน t เป็น e
like	live	เปลี่ยน k เป็น v

ข. การเปลี่ยนสระ

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการเปลี่ยน
sun	san	เปลี่ยน u เป็น a
the	tha	เปลี่ยน e เป็น a
what	Whot	เปลี่ยน a เป็น o
mother	Math	เปลี่ยน o เป็น a

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า สาเหตุที่เด็กกลุ่มนี้มีการเปลี่ยนสระ เพราะการออกเสียงสระในภาษาอังกฤษไม่ได้ตรงกับรูปตัวอักษรเสมอไป ดังนั้นจึงอาจเป็นประเด็นที่ยากสำหรับเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียน

3.1.8 การสลับอักษร หมายถึง การสลับที่กันของตัวอักษร โดยอาจจะสลับที่ในพยางค์เดียวกันหรือต่างพยางค์กันก็ได้ และจะเกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ หรือพยัญชนะท้ายก็ได้ ตัวอย่างเช่น

ก. การสลับอักษรในคำ 1 พยางค์

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการสลับ
school	cshool	สลับ s กับ c
light	lghit	สลับ i กับ gh
hi	iH	สลับ h กับ i
no	on	สลับ n กับ o
two	tow	สลับ w กับ o

ข. การสลับอักษรในคำมากกว่า 1 พยางค์

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการสลับ
American	ARMCMA	สลับ A กับ M

การสลับอักษรของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย ในด้านการอ่านเป็นคำ สามารถจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1) การสลับอักษรที่สามารถอ่านเป็นคำได้ เช่น สลับจาก no เป็น on หรือสลับจาก two เป็น tow
- 2) การสลับอักษรที่ไม่สามารถอ่านเป็นคำ เช่น สลับจาก Hi เป็น iH สลับจาก school เป็น school สลับจาก light เป็น lghit

ในด้านการความหมาย ลักษณะการสลับอักษรของเด็กกลุ่มนี้ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1) การสลับอักษร ที่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น สลับจาก no ซึ่งมีความหมายว่า 'ไม่' เป็น on ซึ่งมีความหมายว่า 'บน' หรือสลับจาก two ซึ่งมีความหมายว่า 'สอง' เป็น tow ซึ่งมีความหมายว่า 'ลาก'

2) การสลับอักษร ที่ทำให้กลายเป็นคำที่ไม่มีความหมาย ได้แก่ คำ Hi สลับเป็น iH คำ school สลับเป็น cshool คำ light สลับเป็น lghit

3.1.9 การลดพยางค์ หมายถึง การลดพยางค์ในคำศัพท์ ทำให้จำนวนพยางค์แตกต่างจากศัพท์รูปที่ถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. การลดพยางค์ในคำ 2 พยางค์

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดพยางค์
mother	Math ther	ลด er ซึ่งเป็นส่วนหลังของพยางค์
England	Eing	ลด land

ข. การลดพยางค์ในคำ 3 พยางค์

คำศัพท์	รูปแปร	ลักษณะการลดพยางค์
banana	baba	ลด na
Pattaya	Patya	ลด ta

ในการลดพยางค์ ผู้วิจัยพบว่า ไม่ว่าจะป็นคำ 2 พยางค์ หรือคำ 3 พยางค์ ก็พบแต่การลดพยางค์ที่ 2 เท่านั้น

3.1.10 การเทียบเสียง หมายถึง การสะกดคำศัพท์โดยเทียบกับคำอื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ลักษณะการเทียบเสียงของเด็กกลุ่มนี้แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ การเทียบเสียงถูกต้องทั้งคำ และการเทียบเสียงถูกต้องบางส่วน ดังนี้

ก. การเทียบเสียงถูกต้องทั้งคำ

คำศัพท์	รูปแปร
goes	gos
house	Hows
view	veaw

ข. การเทียบเสียงถูกต้องบางส่วน

คำศัพท์	รูปแปร
airport	aport
newspaper	newpayple

อนึ่ง ผู้วิจัยพบว่า คำหนึ่งคำที่เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยสะกดผิด อาจมีลักษณะการสะกดผิดร่วมกันตั้งแต่ 2 ประเภทขึ้นไป และบางคำอาจมีเด็กมากกว่า 1 คนสะกดผิด ซึ่งได้แก่ คำว่า Phuket, Bus, SHERIFF, on และ the

จากการศึกษาคำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีลักษณะการสะกดผิดทั้งสิ้น 10 ประเภท ได้แก่ การแทนที่อักษร การเพิ่มอักษร การลดอักษร การแปรรูป การแปรเสียง การเปลี่ยนอักษรตามอักษรข้างเคียง การเปลี่ยนเป็นอักษรอื่นที่ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลใด ๆ การสลับอักษร การลดพยางค์ และการเทียบเสียง ซึ่งลักษณะการสะกดผิดที่พบมากที่สุดคือการลดอักษร และที่พบน้อยที่สุดคือการเปลี่ยนอักษรตามอักษรข้างเคียง

3.2 คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในการวิเคราะห์คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ เพื่อสะท้อนให้เห็นความเข้าใจในโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยในการวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ของ Peter Roach (1998) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- 1) พยางค์เปิด ประกอบด้วย สระ หรือพยัญชนะต้นและสระได้แก่
 - (1) V เช่น awe, or
 - (2) CV เช่น saw, sore
 - (3) CCV เช่น store
 - (4) CCCV เช่น straw
- 2) พยางค์ปิด ประกอบด้วย สระและพยัญชนะท้าย หรือพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้ายได้แก่
 - (1) VC เช่น it
 - (2) CVC เช่น sit
 - (3) CVCC เช่น cyst
 - (4) CVCCC เช่น waltz
 - (5) CCVC เช่น still
 - (6) CCVCC เช่น stink
 - (7) CCVCCC เช่น glimpse
 - (8) CCCVC เช่น split
 - (9) CCCVCC เช่น sprint
- 3) พยางค์ปิดที่มีการเติมวิภัติปัจจัยได้แก่
 - (1) VCC เช่น arts
 - (2) CVCC เช่น courts
 - (3) CVCCC เช่น haunts
 - (4) CVCCCC เช่น waltzed
 - (5) CCVCC เช่น stalls
 - (6) CCVCCC เช่น stamps
 - (7) CCVCCCC เช่น glimpsed
 - (8) CCCVCC เช่น strolled
 - (9) CCCVCCC เช่น sprints

ผลการวิจัย พบว่า คำที่เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยสะกด มีทั้งที่สะกดถูกต้องตามโครงสร้างพยางค์ และที่สะกดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างพยางค์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 คำที่สะกดถูกต้องตามโครงสร้างพยางค์

1) พยางค์เปิด

ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างพยางค์เปิดที่เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยใช้มากที่สุดคือ CV อาจเพราะเด็กกลุ่มนี้มีการเทียบโครงสร้างพยางค์เปิด CV ในภาษาอังกฤษกับโครงสร้างพยางค์ภาษาไทยที่ประกอบด้วยพยัญชนะ 1 ตัว และสระ 1 ตัว เช่น ตา ขา นา มี ปี อีกา ดู เป็นต้น ส่วนโครงสร้างพยางค์เปิดที่เด็กกลุ่มนี้ใช้น้อยได้แก่ CCV และ CCCV สาเหตุอาจเพราะโครงสร้างพยางค์ทั้ง 2 แบบมีความซับซ้อนของพยัญชนะต้น และในภาษาไทยไม่มีโครงสร้างพยางค์แบบ CCCV ตัวอย่างคำที่เด็กสะกดด้วยโครงสร้าง CCV และ CCCV ได้แก่ hHA และ ffdee

2) พยางค์ปิด

โครงสร้างพยางค์ปิดที่เด็กกลุ่มนี้ใช้มากที่สุดคือ CVC อาจเพราะเด็กกลุ่มนี้มีการเทียบโครงสร้างพยางค์ปิด CVC ในภาษาอังกฤษ กับโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น 1 ตัว สระ 1 ตัว พยัญชนะท้าย 1 ตัว ซึ่งมีหลายคำ เช่น คิด ปัก สุข รับ เป็นต้น ส่วนโครงสร้างพยางค์ปิดแบบอื่น ๆ ที่เด็กกลุ่มนี้ใช้น้อยได้แก่ CCVC, VCC, CVCC, VCCC, CCCVC, CVCCC, CVCCCC, CCVCC และ CCVCCCC ซึ่งล้วนเป็นโครงสร้างพยางค์ที่มีความซับซ้อนของพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ส่วนโครงสร้างพยางค์ปิดที่ไม่พบในเด็กกลุ่มนี้ มี 2 โครงสร้าง ได้แก่ CCVCCC และ CCCVCC ตัวอย่างคำที่เด็กสะกดด้วยโครงสร้างเหล่านี้ได้แก่

โครงสร้างพยางค์ / ตัวอย่าง	โครงสร้างพยางค์ / ตัวอย่าง
CVC taig	CCVC thmil
VCC Aots	CVCC tams
VCCC ismt	CCCVC Cowqkoll
CVCCC Bacgk	CVCCCC Becwgl
CCVCC Mcisce	CCVCCCC SceumlIgbe

3.2.2 คำที่สะกดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างพยางค์

1) การใช้พยัญชนะเพียงอย่างเดียวในการสร้างพยางค์

โครงสร้างลักษณะนี้เกิดจากการนำพยัญชนะมาเรียงต่อกัน โดยไม่มีสระในพยางค์ เช่น CC, CCC และ CCCC สาเหตุที่เด็กกลุ่มนี้มีการสร้างพยางค์จากพยัญชนะเพียงอย่างเดียว เพราะในภาษาไทย มีคำศัพท์บางคำที่รูปเขียนปรากฏแต่พยัญชนะ ไม่ปรากฏสระ เช่น ทน รวม วรณ เป็นต้น ตัวอย่างคำที่เด็กสะกดด้วยโครงสร้าง CC, CCC และ CCCC ได้แก่ cn, tnt และ Wths ตามลำดับ

2) การใช้สระมากกว่า 1 เสียง ในโครงสร้างพยางค์

โดยปกติโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษ จะมีเสียงสระเป็นแกนของพยางค์ ซึ่งอาจเป็นสระเดี่ยวหรือสระประสมก็ได้ แต่คำที่เด็กกลุ่มนี้เขียน มีสระมากกว่า 1 เสียงในพยางค์ เช่น VCVV และ VVC ผู้วิจัยคิดว่า สาเหตุที่เด็กกลุ่มนี้มีการใช้สระมากกว่า 1 ตัว ในการสร้างพยางค์ อาจเพราะในภาษาไทย มีคำศัพท์บางคำที่เขียนปรากฏสระมากกว่า 1 ตัว เช่น เขา เรือ เดียว เด็กกลุ่มนี้จึงอาจเทียบรูปเขียนในภาษาไทยกับรูปเขียนในภาษาอังกฤษเพื่อสร้างคำขึ้น ตัวอย่างคำที่เด็กสะกดด้วยโครงสร้าง VVC และ VCVV ได้แก่ eoQ และ aheoe

ผลการวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย ส่วนมากมีการใช้โครงสร้างพยางค์ได้ตรงตามโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่าเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในการเขียนสะกดคำศัพท์ แต่ยังคงมีการใช้ระบบโครงสร้างพยางค์ภาษาอังกฤษและภาษาไทย ช่วยในการสร้างคำ ซึ่งโครงสร้างพยางค์ที่ไม่ตรงตามโครงสร้างพยางค์ในภาษาอังกฤษ จะเกิดจากการนำลักษณะโครงสร้างภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาอังกฤษมาเทียบกัน ทำให้ได้โครงสร้างพยางค์ที่ไม่ถูกต้องตามภาษาอังกฤษ

3.3 คะแนนความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ

ในการให้คะแนนความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยได้ปรับหลักเกณฑ์จากงานวิจัยของ พุทธชาติ โปธิบาล (2555) ดังนี้

กลุ่ม A หมายถึง คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องทุกส่วน ค่าคะแนนเท่ากับ 2

กลุ่ม B หมายถึง คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องบางส่วน แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อยได้แก่

กลุ่ม B1 ค่าคะแนนเท่ากับ 1.5 หมายถึง คำที่เขียนรูปคำในกรณีใดกรณีหนึ่งต่อไปนี้

- คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องมากกว่าครึ่งหนึ่งของโครงสร้างพยางค์ทั้งหมด
- การสลับอักษรในคำ 1 พยางค์ โดยมีจำนวนอักษรครบ อ่านเป็นคำได้
- การเทียบเสียงถูกต้องทั้งคำ

กลุ่ม B2 ค่าคะแนนเท่ากับ 1 หมายถึง คำที่เขียนรูปคำในกรณีใดกรณีหนึ่งต่อไปนี้

- คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องครึ่งหนึ่งของโครงสร้างพยางค์ทั้งหมด
- การสลับอักษรในคำ 1 พยางค์ ที่มีจำนวนอักษรไม่ครบ อ่านเป็นคำไม่ได้

กลุ่ม B3 ค่าคะแนนเท่ากับ 0.5 หมายถึง คำที่เขียนรูปคำต่อไปนี้

- คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของโครงสร้างพยางค์ทั้งหมด

กลุ่ม C หมายถึง คำที่เขียนรูปคำไม่ถูกต้องและรูปคำไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ค่าคะแนนเท่ากับ 0

สำหรับการวิเคราะห์คะแนนความถูกต้อง ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการให้คะแนนดังนี้

1. เริ่มจากแบ่งคำเป็นพยางค์ แล้ววิเคราะห์โครงสร้างของแต่ละพยางค์ โดยวิเคราะห์ที่ละตำแหน่ง เริ่มตั้งแต่พยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้าย
2. เนื่องจากคำบางคำอาจสะกดผิดเพียงแค่องค์ประกอบย่อยในพยางค์ เช่น ในคำที่มีพยัญชนะต้น สระ หรือพยัญชนะท้าย 2 ตัว แล้วมีการสะกดผิดเพียงตัวใดตัวหนึ่งใน 2 ตัว ผู้วิจัยก็จะวิเคราะห์ให้คะแนนองค์ประกอบย่อยในแต่ละพยางค์ ทั้งนี้เพื่อให้เกณฑ์การให้คะแนนครอบคลุมลักษณะการสะกดผิด

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนสะกดคำ

คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ		
	ตัวอย่างคำศัพท์	ลักษณะการสะกดคำ
รูปแบบ A (2 คะแนน)	bus, rice, wait, fish, menu, milk, seafood, sorry	เขียนรูปคำได้ถูกต้องทุกส่วน
รูปแบบ B1 (1.5 คะแนน)	tayi, boe, newpayple, SHERFE, aport, humket, beacb	เขียนรูปคำได้ถูกต้องมากกว่าครึ่งหนึ่งของ โครงสร้างพยางค์ทั้งหมด
	on, tow	การสลับอักษรในคำ 1 พยางค์ โดยมีจำนวน อักษรครบและสามารถอ่านเป็นคำได้
	house, veaw	การเทียบเสียงถูกต้องทั้งคำ
รูปแบบ B2 (1 คะแนน)	Ty, tha, fuie	คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องครึ่งหนึ่งของ โครงสร้างพยางค์ทั้งหมด
	lghit, iH	การสลับอักษรในคำ 1 พยางค์ โดยมีจำนวน อักษรไม่ครบและไม่สามารถอ่านเป็นคำได้
รูปแบบ B3 (0.5 คะแนน)	Math, ARMCMA	คำที่เขียนรูปคำได้ถูกต้องน้อยกว่าครึ่งหนึ่ง ของโครงสร้างพยางค์ทั้งหมด
คำที่รูปแปรไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ		
	ตัวอย่างคำ	ลักษณะการสะกดคำ
รูปแบบ C (0 คะแนน)	taio, ahmeboeko, imsc, Ecaq, uoodllkse, Noeako, gie, Mohe	คำที่เขียนรูปคำไม่ถูกต้องและรูปคำไม่มี ความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากตารางตัวอย่างการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนสะกดคำ คำที่รูปแปรมีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษจะจัดอยู่ในช่วงคะแนน 0.5-2 ในขณะที่คำที่รูปแปรไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์

ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในคะแนน 0 ทั้งนี้ เพราะค่ากลุ่มนี้เป็นค่าที่เขียนรูปคำไม่ถูกต้องและรูปคำไม่มีความสัมพันธ์กับรูปศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่างค่าในตาราง

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนสะกดคำและค่าคะแนนความถูกต้องของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีดังนี้

ตารางที่ 2 รูปแบบการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษและค่าคะแนนความถูกต้อง

นักเรียน คนที่	รูปแบบ A	รูปแบบ B1	รูปแบบ B2	รูปแบบ B3	รูปแบบ C	คะแนน ความถูกต้อง	ร้อยละ
1	21	11	3	1	7	62	72.09
2	11	8	0	0	2	34.5	82.14
3	24	8	0	0	31	60	47.61
4	21	2	1	0	3	45	86.53
5	66	4	0	0	0	138	98.57
6	8	2	1	1	6	20.5	56.94
7	10	1	0	2	19	22	34.37
8	18	3	1	0	0	41.5	94.31
9	27	2	1	1	4	58.5	83.57
10	12	2	1	1	1	28.5	83.82

จากการพิจารณาค่าร้อยละของคะแนนความถูกต้องของรูปแบบของการสะกดคำ และการนำค่าร้อยละของคะแนนความถูกต้องมาเรียงลำดับความสูงต่ำแล้ว ผู้วิจัยพบว่าคะแนนความถูกต้องของรูปแบบการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้คะแนนสูงกว่าร้อยละ 80 มีจำนวน 6 คน ได้แก่ คนที่ 2,4,5,8,9,10

กลุ่มที่ 2 ได้คะแนนสูงปานกลาง ร้อยละ 50 – 80 มีจำนวน 2 คน ได้แก่ คนที่ 1,6

กลุ่มที่ 3 ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 มีจำนวน 2 คน ได้แก่ คนที่ 3, 7

การจำแนกระดับคะแนนความถูกต้องทั้ง 3 กลุ่มข้างต้น แสดงให้เห็นว่า รูปแบบการสะกดคำสามารถแสดงระดับความบกพร่องด้านการสะกดคำได้ โดยสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการบอกความบกพร่องมากขึ้นได้ดังนี้

- 1) คะแนนความถูกต้องในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าร้อยละ 80 หมายถึง ไม่มีความบกพร่องด้านการสะกดคำ
- 2) คะแนนความถูกต้องในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างร้อยละ 50 – 80 หมายถึง มีความบกพร่องด้านการสะกดคำในระดับปานกลาง
- 3) คะแนนความถูกต้องในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 หมายถึง มีความบกพร่องด้านการสะกดคำในระดับมาก

ผลการวิจัย แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกันของรูปแบบคำศัพท์กับกลุ่มประเมินระดับความบกพร่องด้านการสะกดคำ โดยเด็กที่ได้ระดับประเมินกลุ่มที่ 1 คะแนนสูงกว่าร้อยละ 80 ส่วนใหญ่จะเขียนศัพท์รูปแบบ A ส่วนเด็กที่ได้ระดับประเมินกลุ่มที่ 3 คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ส่วนใหญ่จะเขียนศัพท์รูปแบบ B3 และรูปแบบ C ดังนั้น คะแนนความถูกต้อง รูปแบบการสะกดคำ และกลุ่มประเมินระดับคะแนน จึงมีความสอดคล้องกัน และสามารถสะท้อนให้เห็นถึงระดับความบกพร่องในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

จากข้อมูลที่ได้นั้น เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำมีความบกพร่องในการสะกดคำภาษาอังกฤษ ในระดับไม่มีความบกพร่องในการสะกดคำมากที่สุด คือ จำนวน 6 คน ส่วนความบกพร่องระดับปานกลางและระดับมากพบจำนวนเท่ากัน คือ ระดับละ 2 คน สะท้อนให้เห็นว่าจากการทดลองในเด็กทั้ง 10 คน มีเด็กเกือบครึ่งหนึ่งที่มีความบกพร่องในการเขียนสะกดคำ แสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนในภาษาแม่จะมีผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำในภาษาที่สอง จากการทดลองพบว่า ปัญหาในการสะกดคำที่พบโดยส่วนมากคือการเพิ่มหรือลดจำนวนตัวอักษรในพยางค์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปาฏิโมกข์ พรหมช่วย (2551: 35-36) ที่ได้ยกตัวอย่างการเขียนสะกดคำภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาด้านการเขียนและการสะกดคำไว้ว่า เด็กกลุ่มนี้มักเขียนสะกดคำผิดโดยมักจะเขียนได้เฉพาะพยัญชนะต้น และเลือกใช้สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ในการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ทำให้เขียนแล้วอ่านไม่ออก ทั้งนี้สาเหตุอาจเพราะการสะกดคำจำเป็นต้องอาศัยความสามารถด้านสรีรวิทยาร่วมกับความจำทางสายตา ซึ่งเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้จะมีความบกพร่องด้านสรีรวิทยาซึ่งเกิดจากข้อบกพร่องด้านความจำทางสายตาที่มีผลต่อการสะกดคำ โดยจะมีปฏิกริยาต่อรูปแบบโครงสร้างทางสรีรวิทยา และจำนวนตัวสะกดในโครงสร้างการสะกดคำ ซึ่งตรงตามที่ Bourassa and Treiman (2001: 5-16) ได้กล่าวอธิบายไว้

4. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยมักมีความสับสนในการเลือกตัวอักษรในการสะกดคำศัพท์ ซึ่งความสับสนนี้เกิดจากการความบกพร่องทางด้านภาษาและ

ปัญหาความจำทางสายตา ตามที่ Bourassa and Treiman (2001: 5-16) ได้เคยกล่าวอธิบายไว้ ปัญหาทั้ง 2 ประเด็นนี้เองที่สะท้อนออกมาในรูปของการเขียน โดยลักษณะการสะกดคำศัพท์ผิดที่มักพบในเด็กกลุ่มนี้ที่สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน ได้แก่ การเปลี่ยนอักษรในคำศัพท์รูปเดิมเป็นอักษรอื่นที่โครงสร้างอักษรมีความใกล้เคียงกัน และการเปลี่ยนอักษรในคำศัพท์รูปเดิมเป็นอักษรอื่นที่มีลักษณะกลับด้านกัน หรือที่เรียกว่าเป็นเงากระจกสะท้อน รวมถึงการสลับอักษรด้วย

จากการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กกลุ่มนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ของปาฏิโมกษ์ พรหมช่วย (2251: 35-36) พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการสะกดคำมีความคล้ายคลึงกัน แสดงให้เห็นว่า ความผิดพลาดในการสะกดคำของเด็กกลุ่มนี้จะเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางด้านภาษาและปัญหาความจำทางสายตา ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยในทุกระดับชั้นการศึกษา เพื่อแก้ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องได้อย่างเหมาะสมกับช่วงวัย รวมทั้งช่วยให้เด็กกลุ่มนี้มีความเข้าใจภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นได้

รายการเอกสารอ้างอิง

- ดารณี อุทัยรัตนกิจ และคณะ. 2549. **แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม**. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ปรกฉัตร เลี้ยงรักษา. 2555. **การศึกษาการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดพยัญชนะควบภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและการเขียน**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พุทธชาติ ไบธิบาล และ วันทนีย์ พันธชาติ. 2552. **แนวทางการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับผู้ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้**. สถาบันวิศวกรรมพื้นฟูสมรรถภาพและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก.
- Batia Laufer. 1998. The Development of Passive and Active Vocabulary in a Second Language: Same or Different. *Applied Linguistics* 19: 255-71.
- Bishop, D. V. M. and B. Clarkson. 2003. Written language as a window into residual language deficits: A study of children with persistent and residual speech and language impairments. *Cortex* 39: 215-237.

- Bourassa, Derrick C. and Treiman Rebecca. 2001. Spelling Development and Disability: The Importance of Linguistics Factors. *Language, Speech and Hearing Services in Schools* 32: 178-181.
- Cisero, C. A. and J. M. Royer. 1995. The development and cross-language transfer of phonological awareness. *Contemporary Educational Psychology* 20: 275-303.
- Kolo, Ibrahim A. 1991. **Alphabet Tracing and Spelling Abilities of Poor Spellers: A Case Study of J.S.S. Students in F.C.T. Abuja – Nigeria.** Department of Special Education. University of Jos Nigeria.
- Kamhi, A. G. and Linda A. Koenig. 1985. Metalinguistic awareness in normal and language-disordered children. *Language, Speech, and Hearing Services in the Schools* 16(3): 199-210.
- Shaywitz, S. E. and Bennett A. Shaywitz. 2005. Dyslexia (specific reading disability). *Biological Psychiatry* 57(11): 1301-9.
- Shore, J. and John Sabatini. 2009. **English Language Learners with Reading Disabilities: A Review of the Literature and the Foundation for a Research Agenda.** Princeton, NJ: Educational Testing Service.
- The International Dyslexia Association (IDA). 1995. Dysgraphia. *Journal of Child Neurology* 10: 13-15.